

השבי"ץ פוזן בשיגור גנאלוג פולנד באינטרנט, ומפוזן באגר ושיבה קדיש משלה, באגר "ישיבה" אפסייבוק.

שבי"ץ

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
חקת | 414
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"ץ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר להל... אם אשכח/י"ל

בשבוע האחרון הייתי בחו"ל, כי הייתי צריך לטוס לחתונה של בת דודה. רציתי לשתף אתכם בהרגשה אחת שהייתה לי בניכר: בחופה, כששרו 'אם אשכח', עצמתי את עיני ודמיינתי את ירושלים והרגשתי געגוע עז לעיר קדשנו, חשבתי על הר הבית ששועלים הלכו בו, חשבתי על הכותל, על העיר היפה שלנו שכל הזמן מתפתחת וכמה אני רחוק ממנה. בום! נשברה הכוס...

מסיבת(?) סיום/ יאיר

לפני תקופה קצרה סיימתי שמינית. ובסיום מסוג זה יש לי (ואני מניח שגם לכם) רגשות מעורבים, מצד אחד שמחה על סיום תקופה משמעותית בחיי, ומצד שני כאב על כך שאני נפרד מכל החברים הטובים שלי, כאשר כל אחד הולך וממשיך בדרכו שלו. וכשנפרדים פתאום יודעים להעריך הרבה יותר טוב את החברים. פתאום אני מבין מה כל חבר וחבר השפיע עלי ועזר לי להתקדם, לעלות יותר גבוה ולהגיע למקום שאני נמצא בו היום, ובאמת שאתה מבין איך שכל אחד הוא עולם מלא! ויחד עם זה, לכל סוף יש התחלה, וטוב לי להתחיל מקום חדש ולדעת שכל אחד ממשיך במקום שבו הוא יוכל לגדול הכי טוב.

גאבולג? זלגל? שיגאפיה? falmarooo@gmail.com

תארו לעצמכם ש:אתם רוצים לקנות חולצה חדשה, אבל כבר שלושת השבועות... אז מה עושים? אין מברכים שהיינו בשלושת השבועות, אך בשבתות מותר. עצם קניית בגדים לא אסורה, ועד ר"ח אב מותר לקנות בגד, וללבוש לראשונה בשבת ולפי הרב אליהו זצ"ל - יש להימנע גם בשבת. אחרי ר"ח אב נכון להימנע מלקנות בגדים. יש אומרים שיש להימנע בשלושת השבועות מטיולים ורחצה בבריכה ובים, ויש מתירים עד ר"ח אב, שאז צריך למעט בשמחה. אשכנזים וחלק מהספרדים לא מסתפרים בשלושת השבועות, וחלק מהספרדים נוהגים להסתפר עד השבוע שחל בו ט' באב. אין לרקוד ולשמוע מוזיקה בשלושת השבועות. איזו מוזיקה אסורה? מוזיקה משמחת - אסור. מוזיקה מצערת - מותר. מוזיקה נייטרלית - מחלוקת, ולמקלים (פניני הלכה) מותר לשמוע בתנאי שזה לא בקול רם ולא מכלי נגינה אלא ממכשיר חשמלי. מותר לשיר בפה ונוהגים להקל במוזיקה ווקאלית. בימים אלו יש להיזהר יותר מדברים מסוכנים.

לשמור ולעשות

חופש של גדולים חופש של גדולים

שאלם אכואם. זאא אאישבף. שמריפו ביקש ממני אכאב השבאף אג פיאמן, והשבאף ילאי הרבה על מה אכאב. חשבאם עלם על הפאבדה שמה שמאפשר לנו אףאג מכיגה אכיגה שאחריה זא אףבאור... חאפשא? לא מהאן על פיאמאדיאם, לא שבאף מרכאז של סיכוא החואר אא של הכנא אקראא השנא הפאא, רק חאפשא. חאפשא זאא. הביא. החאפשא זאא לא פייגה הרבה הביא. מי לכא הפיזף אאוינא הפיגה, אלא בני הדאדיאם יאודה ויאיר. כוא החאפשאם שלףארו, על השנא פא הפיזף אאבקר. זא עלשה כבר מסאג. פא מטייאם פישאב ומשאחיאם על שמריפו, אבא על מה פאדה שלפא שמחה על הפיקא. זא כפי משפחה. פזלגי אאאג כלפא הפיזף בהגחאפ, הגעניינגי מה שלואם מה שלואם המשפחה, אכא פייגה חייבא אכא. פיא צריכיא אאגי במאאדאן. פואד אצאנו ארען צריפאריא ומכאגי גאדה אחיאיאם, ואני קיפאגי אג ניהא הפריקא. חוץ מזה, השבאף ארענא פישאב יריד קיף אצארי. כוא שוק פאריאם, רק באי פאריאם. אלא הרבה קיף. גחואג קיאסק וואדך מגאדה על ראש זאא. רוא פואדך נרגא אאיואף. זא פשאט כפי כשלהבדיאם אפאקיאם פרויקא קבאצי זא ביחד. במיאוד כשהפכנסא קאדל אףאןל אבסיוא.

חאק מהחכריה פכינוא גחואג, חאק דאאזא אקיאסק, חאק פראסא אג פיריד וחאן נאחא אפשיז פראסיאם. בספי הפיזף הרבה משפחה מהפסיבא פאיה שמה: מאזיקה שמחה ברקל. גחואג כיפוא ממא שלא אפלחאף זאאאף על הרבה פראסיאם. באמאצף פיריד פאגה אצאקא. פיינא זלואיא מראש. פאמאן אג פיריד איד מרחא מואן, אסדנאיה מחכריא בני ניהא אג פכא. פא עלא אג זא במיאמאנא, אבה פשרה ראלף. הפניא אמרנא פראק גאפא. פאי נאח רחאק ויצאנו. יאיר אפלחא. בקאטל של הפלחאף פאגה קצא פאדיחה. לא קנא הרבה כריסיאם. נאצר מצב לכא כריסיאם זאא פראס, אףאד נאגרא פראסיאם. ויאב, מארען פיריד, פכריא שהפראסיאם שנאגרא יחאקא אמגדביאם. פיה מספיק אכואם חוץ מאחד. ויאב לא אקא אףאמו. זכאגי בספר אנגי אאגא אחניכה שלפדה על זאמה אקאדמה הרבה השנא פאיה באאי אציפא אאגה. אחרי פיריד לא פיא אףא פציאויא השבאף, אבא בשבא יא שבא איואח. הפצאן אאוינא נאלך מישאב שכא, מה שלרא יא אחאור הפאגה אגמאן אכרא מואגה: חאוקא מקאמא פאניא בין משפחה ארען של פואאדאן אפניף אכנא א"ש. "מה קרה? אג אמורה אפוא החאפשא, אמרה יא אמא אמראה גאגה פואגשא. "כן, אבא יא זאבדה", חייכגי. "מה אכין אף אכאאן?" פיא שלאיה. שמריפו אבני דאדיא

שלי יאבא איד השאחאן. פאקניא כבר אכא אישאן. "אני אשמח אפאגה. גאדה, אמא", אמרגי אפאישבא על כסא. "הפאבדה על כא פואדך סאחאג אאג, אא?" שאאף אמא מכיואן פאקרא, אג כזי פאצאג ביצה, עלבניא וציאגיאם. "כן, אבא זא ממאא", אמרגי. ויאיר ויהאדה אכאא השאקא. יא אי גאושא פאגה שיחה אפני שלפאזא... לא אארהא אג זא, אבא שאקגי. פאביגה גאחאף אפיטאן. אג כזי פאחאפה, ויאיר אמא אשמריפו: "איצה זאבאז זאן זא החאפשא הפזא... מוציאאם אג כואם פאוימאד אחאדישאם של האאף". "אגה יכא אמואד לא החאפשא", זנא אא שמריפו, ויא פיה משאא אחא אףאנא. פואאף אפאא... פאגא בניפאם דיוא אלאבי החאפשא ופאוימאדיאם. יאודה פסיכאם על ויאיר ליכריד פאגא החאפשא מפרידה ארציף פאוימאד ושמריפו אמא שכזי אמואד שנא, פאגאיד צירך אדאף לשבאפא פיא אא אחאדישאם של מואנה פאגה. "אני חושבא שמי שלואד זאמא החאפשא, זאא ויאג ממא שלואד מאג מחויבא זאמא פאוימאדיאם", פארגי. אבא פאמא, איך שאני רואא אג פואדך - על באי אפאייחאם אפאוימאדיאם, אני בטאפה שכמה חכריה זאאא מהחאפשא זאא זאאויאם ויאג...

בצאוי אקראג

תגיד, מה המשמעות של בית המקדש? מה המשמעות של בית? מקום שחיים בו, אבל ה' נמצא בכל מקום. גם אתה חי בכל מקום. כשאתה יוצא לרחוב אתה לא מת. נכון. בבית זה המקום שלי, זה כמו בסיס שממנו אני יוצא לכל מקום. מה המשמעות של הבסיס? ששם אתה שומר את החפצים שלך? אני שומר אותם שם כי זה המקום שלי. כל אחד צריך את המקום שלו - בממד הגיאוגרפי, זה הבית (והעיר, והארץ), בממד האישיותי זו המשמעה (והעם). בלי מקום אין קיום.

נכון. ויותר מזה - המקום הוא שייכות. השייכות לכלל מאפשר לפרט להתקיים, כמו שאצבע קיימת כי היא שייכת לגוף. המקום של העולם כולו הוא ה'. העולם שייך לה', וזה מה שמאפשר לו להתקיים ולהתפתח.

ה' רצה שיהיה עולם, ומכח זה העולם נעשה. ה' ברא אותו כדי שיתפתח, ישתכלל, יתרומם, יגלה את ה' וישתלם. ה' ברא את העולם כדי להיטיב לו. ואיך העולם יעשה את כל זה? על ידי הממד החמישי שה' טבע בו.

ארבעה ממדים אני מכיר, אבל לא שמעתי על החמישה.

בנוסף לאורך, רוחב, גובה ועומק שיש לחלק החומרי של העולם, יש גם את ממד המגמה החיובית, "קדושה" קוראים לזה וכנגדה יש גם מגמה שלילית, טומאה. היא שייכת לחלק הרוחני של העולם. לא קולטים אותה ברמה החומרית, אבל היא המטעינה במטען רוחני כל חומר: אבנים שיצרו בית שלומדים בו תורה או מתפללים לה', משרתות מגמה טובה, לעומת אבנים שמרכיבות בית שבו עובדים עבודה זרה.

ה' העניק לעולם את ממד הקדושה ונתן לו תורה שמלמדת איך מחילים את הקדושה על כל מרחבי העולם. איך מרוממים את הכל, איך מחברים את הכל למגמה של הוספת טוב, של הופעת דרך ה'.

לקדושה ה' יצר כלים פיזיים שדרכם היא תוכל להופיע. ביניהם, הוא נתן לה בית מקדש.

בית המקדש זה בית פיזי שבו הקדושה מופיעה? זה כאילו המקום שלה? בניגוד לדברים פיזיים שהמקום הפיזי שלהם גדול מהם, הקדושה הרוחנית לא מוגבלת במקום, וודאי שמקום פיזי לא גדול ממנה. הוא פשוט האמצעי שדרכו היא יכולה להתבטא בעולם הפיזי. שם היא מתבטאת ברמה הגבוהה ביותר, ומשם היא מתפשטת לכל העולם. כמו שלכל אחד יש בית, וממנו הוא יוצא החוצה.

שעת סיפור

מסופר על אחד האדמו"רים, שכשהיה פעוט כבן חמש הביא החייט לביתם בגד שתפר בעבור הרבנית. בעוד אמו מתבוננת בבגד, ניגש הילד אל החייט ושלף מכיסו פיסת אריג וזה לאריג ממנו נתפר הבגד. למראה האריג שבידי הילד סמקו פני החייט והוא מלמל במבוכה: "סליחה... שכחתי שנתרה פיסת אריג. סלחו לי". לאחר שעזב החייט את הבית פנתה הרבנית לבנה והוכיחה אותו: "מדוע העלבת את החייט?" הילד פרץ בבכי. לאחר מספר שבועות, נכנס הבן לחדרו של אביו. "אבא", שאל הילד, "איך אפשר לתקן עוון של הלבנת פנים?" "למה אתה שואל?" ביקש האב לדעת. "אני רוצה לדעת". כשנודע הדבר לרבנית התפלאה מאוד: "למה לא סיפרת לאביך את כל המעשה?" השיב לה הילד: "לא די שנכשלתי בהלבנת פנים, האם עלי לעבור גם על עוון רכילות ולשון הרע על החייט?"

(ע"פ הספר "אבן ספיר")

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לע"נ הרב משה לוי זצ"ל
לזכות כל עם ישראל

הרבה פעמים צריך לוותר על האמת, שהיא רק חותמו של הקב"ה, מפני השלום, שהוא שמו של הקב"ה. (אם הבנים שמחה" פרק ד' בשם המהר"ל)

קורא קבוע

ל סולת לבנון

נשיקות שונא

המלחמה לא מתחילה בלחיצה על ההדק. יש לה שלב מקדים. והוא קורה בנפש.

בפרשה ה' מצווה לצאת למתקפת תגובה נגד מדין שלחנה אלינו פיתויים והפילה אותנו. אבל לפני היציאה לקרב, הוא אומר לעשות עוד משהו: "צָרוּר את המדינים".

כדי שנוכל להילחם באויב, עלינו להבין שהוא אויב, צורך, ולפתח נגדו יחס תואם. כל עוד חשים כלפיו חמלה, אי אפשר באמת לנצח אותו. יעשו שמיניות באוויר כדי לא לפגוע באזרחים שלו, ואפילו במחיר חיילינו.

וזה קשה. לא נעים לקלוט שיש לך אויב, חוץ מהעקצוץ בגוף מלחשוב שצריך להיות אויב של מישהו, ולהילחם בו. הרבה יותר נעים לשכנע את עצמך שהאמת היא "לא באמת" ושבסך הכל אפשר לחיות בדו קיום. אולי טמינת הראש בחול תביא בכנפיה עוד משהו חוץ מהכנסת חול לעיניים (במהלך דו קרב...).

והעסק נעשה קשה שבעתיים כשהאויב מוכן לרוץ לקראתנו בזרועות פתוחות ולהתאבד עלינו בחיבוק לופת. חיוך מליון הדולר שלו לא מקל עלינו לבוא ולמחוק לו את החיוך.

אבל אסור שהמסכה המחייכת תסתיר לנו את המחשבות שמתרוצצות בכל רגע בלב ומריצות את החיוך שלה אל השפתיים. צריך לדעת ולזכור שמדובר בשונא שלא יבחל בשום אמצעי כדי לפגוע בעומדים מולו (אנחנו, במקרה). הוא מעמיד אותנו בפני הבחירה: או אנחנו או הוא. וזה לא יהיה הוא.

צריך לקבל את המציאות: בעולם הזה יש טוב ויש רע. הרע שונא את הטוב ונלחם בו. כדי שיהיה טוב בעולם הזה, הטוב צריך להחזיר מלחמה בכל הכת, בלי קמצוץ רחמים ואהדה. לשם כך ברא הטוב והמיטיב את הרע בעולם - כדי שהטוב יתחזק ויתגבר עליו!

ואז החסד והרחמים צריכים להתלבש במידות הגבורה והניצוח. יש למידות האלה מקום, וזה המקום שלהן - במלחמה ברע.

גם בשדה הקרב הביתי. תוצאות מלחמת היצר נגזרות גם מהמוטיבציה ללחום בו, והמוטיבציה נולדת מהידיעה שמדובר בשונא מחויך שמתחת למבצעים וההנחות שלו יש אותיות קטנות ומחיר מלא, ושתשוקתו היחידה של "ידידו הטוב של האדם" הזה, היא לראות אותך על הקרשים, ואז לבוא וללחוש לך באוזן: "אמרת לי שזה אבוד. בחייאת תריסם כבר ידיים".

אבל לא. אפשר ליצור מפת קרב חדשה. להיות מוכנים להילחם בו, ולהפסיק להעביר לו חומרי בניה במשאיות שהוא מביא עד אלינו. להיות מוכנים לוותר על מה שהוא חתום עליו. לא כי זה מביא לעונש בגיהנום, אלא כי זה הגיהנום עצמו. נקענו מנשיקות המוות שלו. אנחנו באמת רוצים קרבת ה'. וגם אם צריך להילחם על זה, אנו לא מפחדים מקרבות.

מוצאי שב"צ

המשב"צת:

כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיתור - סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com